

100 LAT CHÓRU MĘSKIEGO ARION 1912 -2012

WPROWADZENIE

Walka o odzyskanie niepodległości w Wielkopolsce w XIX wieku, w szczególności po utworzeniu przez Prusy, po kongresie wiedeńskim, Wielkiego Księstwa Poznańskiego przybierała różne formy organizacyjne. Udział Wielkopolan w konfederacji barskiej(1768), powstaniu listopadowym (1830/1831), w powstaniach przeciw Prusakom organizowanych przez H. Dąbrowskiego (1806, 1809), L. Mierosławskiego (1848), w powstaniu styczniowym(1863/1864) był znaczny.

Rzadko historycy wspominają jak wielki udział w walce o wyzwolenie narodowe i społeczne, o kulturę polską i ojczysty język miały organizacje, które nie brały udziału bezpośredniego w walkach zbrojnych ale przygotowywały do nich społeczeństwo poprzez muzykę. Szczególnie przez śpiew chórny krzepiony był duch narodowy oraz walka o utrzymanie języka ojczystego. Śpiew zbiorowy, chórny jednoczy całe grupy ludzi we wspólnym przeżywaniu pewnych idei, wyrażonych w podłożonym tekście i stanowi ogromną siłę organizującą.

W 1848 r., po upadku powstania Ludwika Mierosławskiego, społeczeństwo szukało nowych sposobów walki z wynaradawiającymi tendencjami władz pruskich.

W tym właśnie roku Ewaryst Estkowski nauczyciel i działacz oświatowy zakłada pierwsze na ziemiach polskich Towarzystwo Pedagogiczne uznające muzykę, a w szczególności śpiew zbiorowy za ważny czynnik narodotwórczy. W wielu miejscowościach Księstwa Poznańskiego powstają Towarzystwa Harmonijne, które stawały się ośrodkami krzewienia kultury polskiej, wychowania narodowego, miłości do Ojczyzny. Rozwój chórów polskich i ich działalność, władze pruskie uznały za godzenie w interesy państwa pruskiego. Przynależność do kół i zespołów śpiewaczych była surowo karana.

Dzieło E. Estkowskiego kontynuował muzyk, kompozytor, działacz społeczny, twórca i dyrygent wielu poznańskich chórów Bolesław Dembiński. W 1869 r., założył Towarzystwo Centralne „Harmonia”, załączek centrali mającej kierować ruchem śpiewaczym na terenie Księstwa, a w przyszłości w całej Polsce. W 1972 r. liczyło ono 40 kół. Rok później w 1873 roku B. Dembiński za działalność przeciw Prusom został oskarżony, a Towarzystwo zostało rozwiązane. Chóry i ich działalność prowadzona była nadal, przy legalnie działających towarzystwach przemysłowych czy też przy kościelnych towarzystwach katolickich.

W Poznaniu 5 marca 1892 roku, delegaci kilkunastu kół śpiewaczych podjęli uchwałę o założeniu Związku Kół Śpiewackich Polskich na Wielkie Księstwo Poznańskie. W tym miejscu zaznaczyć należy, że kontynuatorem i spadkobiercą tego Związku aktualnie jest Wielkopolski Związek Chórów i Orkiestr „Macierz” Oddział P Z CH i O.

Podstawowym celem tego Związku Kół Śpiewackich Polskich, było krzewienie kultury śpiewaczej i muzycznej przez urządzenie zjazdów i konkursów śpiewaczych, organizowanie i zakładanie nowych kół, organizowanie konkursów, wydawanie śpiewników i utworów muzycznych. Mimo stosowanych represji przez władze pruskie, koła i towarzystwa śpiewacze coraz silniej z uporem i determinacją nadal rozwijały się i wcielały w życie nakazy ustalonego w 1892 roku statutu związku mówiące o krzepieniu ducha narodowego i szerzeniu wiary w zmartwychwstanie wolnej i niepodległej Polski.

POWSTANIE CHÓRU

W dniu 21 września 1912 roku grono „lubowników pieśni” wywodzące się ze Zrzeszenia Kupców Podróżujących i Przedstawicieli Handlowych, postanowiło utworzyć nowe koło śpiewackie. Zebranie konstytuujące odbyło się w Resursie Kupieckiej przy ul. św. Marcin 68.

Kamienica przy ul. Św. Marcin nr 26 (dawniej 68), w latach 1893-1909 była "wyższą szkołą żeńską" Anny i Anastazji Danysz, a od 1910 r. "Resursą" Towarzystwa Młodzieży Kupieckiej w Poznaniu. Mieściła się tam sala posiedzeń, czytelnia, restauracja i kawiarnia. (wg Wikipedii, wolna encyklopedia)

Ideą przewodnią założenia chóru a zarazem podstawowym celem jego działania jak wynika z dokumentów, było „kultywowanie polskiej pieśni patriotycznej i ludowej oraz przez pieśń i pracę organizacyjną propagowanie idei wyzwolenia narodowego i społecznego wśród najszerzych warstw społeczeństwa”.

Na zebraniu konstytuującym w dniu 21.10.1912 r., które odbyło się w Resursie Kupieckiej wybrano zarząd Koła. Pierwszym prezesem został Karol Schroeter, Jego zastępcą Wojciech Żniński, sekretarzem Edmund Januszkiewicz, zastępcą sekretarza Iłsi Władysław a skarbnikiem Listing Stanisław.

Powstałemu „Kołu Śpiewackiemu”, na wniosek W. Żnińskiego nadano nazwę „Arion”. Nazwa ta została zmieniona w 1931 r na Chór Męski „Arion”. Niestety brak informacji w najstarszych zapiskach motywu, dlaczego Koło przybrało nazwę „Arion”. Sądzi się, że pomysłodawca mógł być miłośnikiem i znawcą mitologii greckiej.

„Arion” bowiem, to mityczny poeta i kitarzysta grecki. Żył w VII a p. n .e., pochodził z wyspy Lesbos. Uchodzi za twórcę dytyrambu to jest ody lub pieśni pochwalnej o charakterze patetycznym, wzniosłym, niekiedy tragicznym; z czasem nabral cech patetycznej poezji emocjonalnej. W liryce starożytnej Grecji, był uroczystą pieśnią ku czci Dionizosa śpiewaną przez chór z towarzyszeniem fletu i tańca.

„Arion” według relacji Herodota miał popłynąć na Sycylię, aby wziąć udział w - zakończonym dla niego zwycięsko - konkursie. W drodze powrotnej koryncki statek, na którym płynął został zaatakowany przez piratów. Arion wyskoczył za burtę i został cudownie ocalony przez delfiny, które ukochały sobie jego śpiew – tyle krótkiej historii zaczerpniętej z Wikipedii.

PIERWSZY OKRES DZIAŁALNOŚCI LATA 1912 – 1939

Z wielkim zapałem i energią w 1912 r. rozpoczęto pracę zmierzającą do osiągnięcia wysokiego poziomu artystycznego, najpierw pod kierownictwem artystycznym Józefa Fibaka, a następnie Mieczysława Fibaka. Praca ta jednak w czasie trwającego w latach 1918/1919 Powstania Wielkopolskiego, została nieco zahamowana z uwagi na to, iż wielu członków chóru powołanych było do wojska pruskiego, a później brało udział w Powstaniu.

Godnym odnotowania był fakt, że choć w mniejszym zakresie ale nadal prowadzona była praca zarówno artystyczna, organizacyjna, a przede wszystkim społeczna polegająca na niesieniu pomocy w utrzymywaniu kontaktów z kolegami przebywającymi na froncie oraz z ich rodzinami. Prezes Chóru Karol Schroeter zainicjował i przeprowadził zbiórkę pieniężną na fundusz pomocy dla zrujnowanych działaniami wojennymi (I wojna światowa) mieszkańców.

Po ustabilizowaniu się sytuacji politycznej, Chór poszerza swoje szeregi, podnosi swój poziom artystyczny w celu zdobycia czołowej pozycji wśród chórów amatorskich. Koło Śpiewackie „Arion” w 1921 roku przystąpiło do Wielkopolskiego Związku Kół Śpiewaczych.

W następnym roku już jako członek Wielkopolskiego Związku Kół Śpiewaczych bierze udział we Wszechpolskim Zjeździe Śpiewaczym w Warszawie. W konkursie tym pod kierownictwem artystycznym Kazimierza Pendowskiego, zajmuje II miejsce wśród obecnych tam sześciu chórów poznańskich.

W tym samym roku (1922) Chór zdobywa II nagrodę w zawodach Wielkopolskiego Związku Kół Śpiewaczych w Poznaniu wieńcząc tym samym dziesiątą rocznicę swego istnienia.

W latach 1923 – 1935 funkcję prezesa przejmuje współzałożyciel Chóru Zygmunt Jaworski. W okresie tym Chór nadal utrzymuje swój wysoki poziom artystyczny, jednakże późniejsze trudności finansowe oraz częste zmiany dyrygentów u schyłku lat dwudziestych tempo jego rozwoju nieco zahamowały.

W 1930 roku kierownikiem artystycznym Chóru został znany muzyk i śpiewak Aleksander Klichowski, funkcję tą pełnił do 1939 roku. Intensywna praca nowego dyrygenta wraz z przeprowadzonym z inicjatywy ówczesnego sekretarza zarządu Józefa Grossmanna nabór nowych członków czynnych, przyniosły oczekiwane rezultaty. W czasie współzawodnictwa chórów Okręgu Poznańskiego w dniu 21 czerwca 1930 r., po mistrzowskim wykonaniu utworu Feliksa Nowowiejskiego „Święty Ogień”, „Arion” zaliczony został do chórów I kategorii.

Poziom artystyczny Chóru systematycznie wzrastał.

W 1932 roku w czasie koncertu jubileuszowego, zorganizowanego z okazji 20 lecia swego istnienia, Chór wykonał, przyjętą z wielkim entuzjazmem kantatę Bolesława Dembińskiego „Pieśń o naszej ziemi”.

W zapisach w kronice Chóru oraz informacjach prasowych z tego okresu dowiedzieć się można, że w tym czasie w szybkim tempie następuje integracja Chóru jako zespołu, aktywnego koncertowo oraz zaangażowanego w działalność społeczną.

W notatce, która ukazała się w 1937 roku z okazji 25 lecia istnienia Chóru, „Kurier Poznański” pisał: „Można bez przesady powiedzieć, że nie było w Poznaniu większych uroczystości czy obchodu, w którego programie nie byłby umieszczony występ wspomnianego chóru”.

Chór koncertował przeważnie a capella, a potwierdzeniem zawartych w notatce zawartej w „Kurierze Poznańskim” były liczne koncerty w Poznaniu i miastach wielkopolskich oraz w Bydgoszczy i Toruniu. Koncerty te uzupełniane były występami przed mikrofonami Poznańskiej Rozgłośni Polskiego Radia, udziałami w zawodach śpiewaczych, udziałami w licznych uroczystościach, obchodach i imprezach z których dochód przeznaczono na cele społeczne.

DZIAŁALNOŚĆ CHÓRU W CZASIE II WOJNY ŚWIATOWEJ

Okupacja Poznania we wrześniu 1939 r to przede wszystkim ogromny akt agresji i represji w stosunku do ludności polskiej, a także likwidacja publicznego życia kulturalno-artystycznego. Okupant zabronił prowadzenia jakiegokolwiek działalności kulturalnej.

W wyniku represji władz niemieckich jak również rozproszenia się członków zespołu, zarząd Chóru zmuszony był do zawieszenia oficjalnej działalności.

Członkowie różnych przedwojennych organizacji, śpiewaczych, muzycznych, teatralnych czy plastycznych zaczęli spotykać się konspiracyjnie. Dotyczyło to również pozostałych w Poznaniu członków Chóru „Arion”, którzy mimo grożącego im niebezpieczeństwa, spotykali się pod zakonspirowaną nazwą „Ósemka” (w rzeczywistości było ich od dwudziestu czterech do trzydziestu) w domach prywatnych w różnych miejscach m. Poznania. Zespół w tym czasie był na tyle silny, że mógł wykonywać min. dzieła Orlando di Lasso, Palestriny, Mendelsoona czy też Alleluja Haendla.

Inicjatorami powstania tego zespołu byli wybitni i zasłużeni działacze przedwojenni Józef Grossmann – sprawy organizacyjne i Edward Sterczewski – kierownictwo artystyczne.

W wspomnieniach Józefa Grossmanna z czasów okupacji dowiadujemy się, że już w październiku 1939 r., pięcioosobowa grupa członków Chóru Męskiego „Arion” w Poznaniu, likwiduje wszystkie obciążające akta i spisy członków Chóru, które mogłyby posłużyć okupantowi.

Akta te i spisy znajdowały się w szafach bibliotecznych w szkole przy ulicy Krętej (dziś ul. F. Nowowiejskiego). Zbiór materiałów nutowych został umieszczony i zamurowany w jednej z wnęk piwnicy. Niestety zbiór ten został przez okupanta odkryty i przeznaczony na przymiar, a woźny tej szkoły zesłany do obozu.

Część dokumentacji ukryta została w domu członka chóru Kazimierza Juniczaka. Natomiast całkowicie została zniszczona dokumentacja finansowa chóru, która przechowywana była u Feliksa Montuy, skarbnika chóru. Jednak i ona w czasie oblężenia Poznania w 1945 roku spłonęła wraz z domem w którym mieszkała rodzina F. Montuy.

W czasie okupacji, repertuar przygotowywany był w prywatnych mieszkaniach w małych kilkuosobowych grupach pod kierownictwem artystycznym Edwarda Sterczewskiego.

W skład tak zwanej „Ósemki” wchodził nie tylko przedwojenni członkowie Chóru „Arion”, także członkowie innych przedwojennych chórów poznańskich takich jak Chóru Męskiego „Echo”, Chóru Katedralnego, jak również osoby nie będące nigdy członkami Chóru (Konrad Porzyński, Bernard Wietrzyński – późniejsi długoletni członkowie) oraz szukający możliwości artystycznego wyżycia się, takim zapewne był Roman Czarnecki, tenor i wiolonczelista opery poznańskiej.

Próby, ćwiczenia repertuaru odbywały się w poszczególnych grupach głosowych w prywatnych mieszkaniach między innymi, na poddaszu w mieszkaniu kierownika artystycznego E. Sterczewskiego, w domu Józefa Grossmanna (oprócz chórzystów bywały tam również takie osoby jak ks. dr W. Gieburowski, prof. G. Komotkowska, artyści Opery Poznańskiej: S. Wysocki, K. Turski, M. Wojciechowski) czy też w gabinecie lekarskim dra Z. Pięknego lub w domach innych członków Chóru. Dni, godziny i miejsca prób każdorazowo ustalał dyrygent ze względu na bezpieczeństwo ich prowadzenia.

W swych wspomnieniach z czasów okupacji Józef Grossmann pisze, że zakonspirowana działalność artystyczna Chóru stanowiła nie lada wyczyn przy tak skrupulatnej działalności „Gestapo” w Poznaniu.

Ze wspomnień tych dowiadujemy się również o repertuarze zespołu w okresie okupacji, na który to składały się: muzyka kościelna kompozytorów polskich i obcych, kolędy i pastorałki, utwory J. Galla, M. Sołtysa, B. Wallek-Walewskiego, F. Nowowiejskiego, B. Dembińskiego, J. Surzyńskiego, S. Kwaśnika. Wykonywano również utwory Wacława z Szamotuł, G. Gorczyckiego, a w okresie wielkopostnym i wielkanocnym, psalmy i motety ze zbioru Kothege (był to zbiór utworów a cappella z XVIII i XIX wieku. Wspomnieć należy, że partię solową, we mszy Gounoda wykonywał wiolonczelista i tenor zarazem, Roman Czarnecki. Chór „Ósemka” wykonywał również muzykę świecką o charakterze ludowym i narodowym.

Materiał nutowy, który udało się zachować u poszczególnych członków Chóru, był osobiście przepisywany przez J. Grossmanna i E. Sterczewskiego.

Na publiczny występ Chóru, okupant wyrażał zgodę w czynnych w Poznaniu kościołach. W 1941 roku były to tylko dwa kościoły: Matki Boskiej Bolesnej na Łazarzu oraz kościół pw. św. Wojciecha. W kościołach tych jako chóry kościelne mogły występować też zespoły muzyczne, wykonując jedynie repertuar przedwojenny. To właśnie w kościele na Wzgórzu św. Wojciecha chórzyci z „Ósemki” spotykali się z chórem chłopięco – męskim zorganizowanym przez Stefana Stuligrosza z członków Poznańskiego Chóru Katedralnego, założonego przez ks. dr W. Gieburowskiego.

Działalność w czasie II wojny światowej zakonspirowanej „arionowskiej Ósemki”, to nie tylko śpiew i muzyka. Mimo ograniczeń i swobody poruszania się, członkowie utrzymywali stałe kontakty towarzyskie. Oprócz regularnych zakonspirowanych prób spotykali się okolicznościowo z okazji świąt, imienin, spotkań rocznicowych. Przy tych okazjach śpiewano pieśni narodowe i ludowe, czytano i komentowano konspiracyjną prasę. Dzielono się również informacjami otrzymywanymi z nasłuchu radiowego. Takim informatorem był Bernard Wietrzyński (późniejszy powojenny skarbnik chóru). B. Wietrzyński zatrudniony był w czasie wojny w firmie niemieckiej handlującej maszynami rolniczymi, podczas nieobecności właściciela firmy mógł korzystać z wysokiej klasy aparatury radiowej. Uzyskanymi w ten sposób wiadomościami, mógł dzielić się z członkami Chóru podczas licznych spotkań towarzyskich czy też próbach.

Zespół w tak trudnym okresie jakim była okupacja zdawał sobie bardzo wyraźnie sprawę z tego, iż poprzez swoją zakonspirowaną działalność, wyczuwając zarazem rangę i znaczenie pieśni polskiej był potrzebny do służenia dobrej sprawie.

Wkład pracy „Ósemki” w dzieło polskiej kultury muzycznej w czasie II wojny światowej, w podtrzymywaniu społeczeństwa polskiego na duchu, był duży i należycie doceniany. „Ósemka zyskała sobie wysokie uznanie szerokich rzesz społecznych, znakomicie wpisując się do walki z okupantem za pomocą swego przepięknego śpiewu.

Pod koniec 1944 roku wg zestawienia sporządzonego przez Józefa Grossmanna, Chór liczył 26 członków: tenor I -8 osób, tenor II 6 osób, baryton 6 osób, bas 6 osób. Dyrygentem chóru przez cały ten okres był Edward Sterczewski. Sprawy organizacyjne prowadził Józef Grossmann.

OKRES POWOJENNY - LATA 1945 - 1980

W kronice Chóru czytamy, że „wyzwolenie kraju i naszego miasta w roku 1945 było hasłem do wznowienia działalności Chóru. W kwietniu tegoż roku członkowie „Arionu” złożyli w Wojewódzkim Wydziale Kultury deklarację o podjęciu pracy...” Tym samym rozpoczął się nowy, do dziś trwający rozdział w dziejach Chóru „Arion”.

Początki działalności nie były łatwe, spustoszenie jakie pozostawiła naszemu krajowi po sobie II wojna światowa, nie ominęło również Chóru. Chór „Arion” stracił bowiem cały swój majątek stanowiący dorobek wielu lat w postaci materiału nutowego i instrumentu. Kierownictwo artystyczne Chóru kontynuował E. Sterczewski, a następnie przez krótki okres Stefan Stuligrosz.

W kwietniu 1946 roku dyrygentem Chóru Męskiego „Arion” został muzyk i pedagog przy tym znakomity organizator Witalis Dorożala. Prezesem zarządu chóru w latach 1945 – 1952 został Józef Grossmann, członek Chóru od 1925 r., który w okresie przedwojennym pełnił kolejno szereg funkcji, m. inn., sekretarza, kronikarza, wiceprezesa. Zarząd Chóru pod Jego kierunkiem musiał sprostać wielu trudnościom. Ofiarność samych członków zespołu, ich sympatyków sprawiała, że systematycznie uzupełniano był zbiór nut a nawet zakupiony został instrument do prób.

Najpoważniejszym problemem był jednak brak pomieszczenia, sali do prób. Przez pierwszych siedem powojennych lat, Chór korzystał z bezpłatnych salek parafialnych, świetlic, sal szkolnych (Szkoła Podstawowa przy ul. Różanej, Zasadnicza Szkoła przy ul. Inżynierskiej).

W 1952 roku Chór „Arion” pozyskał społecznego mecenasa. Został nim Związek Zawodowy Pracowników Budowlanych. W lokalach tego związku przy ul. Szkolnej 1 w jednym z pomieszczeń, Chór mógł zabezpieczyć posiadany majątek oraz urządzić salę do prób. W tych lokalach aż do 1960 roku odbywały się oprócz prób, wszelkie imprezy, spotkania towarzyskie, występy, zebrania. Związek pomagał też w finansowaniu

podstawowej działalności Chóru (zakup nut, opłata dyrygenta, zakup jednolitych garniturów, nagród dla aktywnych członków, czy ufundowanie proporca z emblematem „Arionu”).

Dzięki systematycznej pracy wszystkich członków Chóru już w latach 1945 – 1946, Chór zaczął zdobywać swoją pozycję w amatorskim ruchu śpiewaczym. Koncerty choć udane, nie odznaczały się wysokim poziomem artystycznym.

W 1947 roku krytycy muzyczni coraz częściej pisali w poznańskiej prasie o wielkim zdyscyplinowaniu chórzystów a przede wszystkim o jego wysokim poziomie artystycznym i pięknie brzmiących głosach. W tym czasie Chór nawiązuje współpracę ze Spółdzielnią Wydawniczą „Czytelnik” i pod jej patronatem organizuje cykl koncertów poza Poznaniem w takich miejscowościach jak: Jarocin, Kórnik, Rawicz, Mogilno, Gniezno, Gostyń. Koncerty te przeplatane recytacjami wierszy i prozy polskiej cieszyły się ogromnym zainteresowaniem i uznaniem odbiorców i krytyków muzycznych, tak z Poznania jak i Warszawy w której to Chór „Arion” koncertował podczas Krajowej Narady Działaczy Kulturalno- Oświatowych – było to w 1948 r.

Lata 1949 –1952 to udział Chóru wielu „zawodach kół śpiewaczych” Okręgu I, udział w konkursie radiowym oraz powierzenie Chórowi reprezentowanie chórów woj. Poznańskiego w I Festiwalu Muzyki Polskiej w Warszawie.

Poziom artystyczny Chóru „Arion” w amatorskim ruchu chóralnym utrzymywał się w latach następnych. W Polskim Radiu Chór nagrał audycje składającą się z kolęd i pastorałek. Koncertował w ramach imprez na Międzynarodowych Targach Poznańskich. Brał udział Poznańskich Koncertach Symfonicznych. Koncertował razem z najlepszymi chórami polskimi w Filharmonii Narodowej w Warszawie. W repertuarze Chóru wśród koncertów monograficznych znaleźć można utwory poświęcone twórczości Stanisława Moniuszki, Feliksa Nowowiejskiego, Waława Lachmana, Edmunda Maćkowiaka.

Zarząd Główny Zjednoczenia Polskich Zespołów Śpiewaczych i Instrumentalnych w 1958 roku uznał Chór „Arion” za „chór wzorcowy” obok Chóru „Harfy z Warszawy i „Echa” z Krakowa.

W 1962 roku mecenatem Chóru Męskiego „Arion” został Wojewódzki Dom Kultury, który po reorganizacji przejął nazwę Pałacu Kultury, a od 1997 roku Centrum Kultury CK „Zamek”. Dziś z perspektywy minionych 48 lat z całą stanowczością stwierdzić należy, że przyjęcie przez ówczesny zarząd Chóru, mecenatu a zarazem i siedziby Chóru w Pałacu Kultury, było niezwykle ważną i znakomitą decyzją. Stała współpraca zarządu Chóru z Dyrekcją CK „Zamek” (dawn. Pałac Kultury) gwarantowała i nadal gwarantuje bardzo dobre warunki pracy, jego rozwój i to zarówno w działalności artystycznej, organizacyjnej jak i społecznej.

Zarząd Chóru w swej codziennej pracy zawsze zdawał sobie sprawę z tego, że wyniki pracy Chóru, jego osiągnięcia i sukcesy zależą nie tylko od pracy artystycznej dyrygenta lecz także od właściwej atmosfery jaka będzie panowała na co dzień wśród zrzeszonej w Chórze rzeszy śpiewaków.

Sprawy wewnątrz chóralne normował uchwalony w dniu 01 lipca 1932 Statut Chóru, znowelizowany 17 sierpnia 1999 r.

Uczestnictwo w próbach Chóru, koncertach festiwalach nie byłoby możliwe bez wsparcia rodzinnego (żon, matek, dzieci). Nieobecność tą zarząd rekompensował organizacją różnych spotkań towarzyskich połączonych koncertami, tańcami, czy pogadankami muzycznymi. Niejednokrotnie chórzyści wraz ze swoimi rodzinami organizowali pielgrzymki, wycieczki turystyczne czy nawet wspólnie wyjeżdżali na obozy muzyczne. Od tego właśnie czasu do dziś funkcjonuje powiedzenie tzw. „rodzinki arionowskiej”.

Po Józefie Grossmannie i Ludwiku Porzyńskim, prezesem Chóru został w latach 1957 – 1962, Józef Skibiński., przyjęty do Chóru w 1949 r. J. Skibiński znany był jako bardzo dobry śpiewak (bas), oraz znakomity organizator.

W 1961 r., Chór po raz pierwszy wyjeżdża za granicę, biorąc udział w Międzynarodowym Konkursie chórów im. Beli Bartoka w Debreczynie (Węgry).

W latach 1963 – 1965 funkcję prezesa zarządu Chóru pełnił prof. dr hab. Stanisław Szajek, pracownik naukowy UAM w Poznaniu. Wspólnie z J. Skibińskim (w tych latach vice prezes) wraz z dyrygentem Chóru W. Dorożalą dążył do zagwarantowania Chórowi należytego mu miejsca wśród chórów amatorskich, utrzymania wysokiego poziomu artystycznego i tym samym zdobycia uznania władz samorządowych i państwowych. Prof. St. Szajek był również długoletnim kronikarzem Chóru oraz autorem licznych opracowań o Chórze Męskim „Arion”.

Chór w tym czasie zdobywa zespołową Nagrodę m. Poznania i Województwa Poznańskiego, zostaje też zakwalifikowany do chórów amatorskich mogących reprezentować kulturę muzyczną Polski za granicą. Prof. St. Szajek ze względu na obowiązki zawodowe na uczelni, rezygnuje ze stanowiska prezesa, a Chór nadaje mu godność członka honorowego.

Obowiązki prezesa Chóru przejmuje ponownie Józef Skibiński i pełni je aż do 1979 roku. W tym czasie z wielką pasją, energią i zaangażowaniem poświęca się pracy na rzecz Chóru.

Działalność organizacyjna wszystkich zarządów na przestrzeni lat 1945 – 1971 ukierunkowana była na zapewnienie Chórowi stałego dopływu nowych członków, oczywiście posiadających predyspozycje muzyczne do śpiewu chóralnego. Nabór nowych członków odbywał się przede wszystkim (i tak też było w latach następnych i trwa do dziś) wśród rodzin i znajomych członków Chóru. Niejednokrotnie w Chórze spotkać można było (i dziś także) rodziny Drajerczaków, Nowaków, Bartkowiaków, Polczyków, Zielińskich czy Forsyaków. Często na scenie koncertowej zobaczyć i usłyszeć można było ojca, brata, syna, szwagra czy wnuka, zobaczyć i usłyszeć ich umiłowanie do śpiewu wraz z dumą przynależności do Chóru.

Stan osobowy Chóru Męskiego „Arion” w tym okresie wynosił średnio od pięćdziesięciu do osiemdziesięciu pięciu członków, a wśród nich znaleźć można było: reprezentantów takich zawodów jak: kupiec, ekonomista, stolarz, ślusarz, konstruktor, profesor, inżynier, muzyk, fotograf, różnych zawodów warsztatów kolejowych czy też HCP.

W latach 60 - 70 tych ubiegłego stulecia Chór „Arion” koncertuje nie tylko w kraju, lecz także za granicą (Węgry, Bułgaria, NRD, Czechosłowacja), nawiązując stałe kontakty z miejscowymi chórmi. Udział Chóru w wielu konkursach, festiwalach – uwieńczony zdobyciem statuetki „Trygława” w Międzyzdrojach (1970r).

Od 1971, po przejściu Witalisa Dorożali na emeryturę, dyrygentem Chóru został Leszek Bajon, absolwent i pracownik naukowy Akademii Muzycznej w Poznaniu.

W 1974 roku zawiązuje się współpraca Chóru z ówczesną PWSM w Poznaniu w zakresie współuczestniczenia w koncertach dyplomowych, studentów kończących Wychowanie Muzyczne.

W okresie tym Chór poszerza swój zakres repertuarowy, docierając ze swą pieśnią do różnych środowisk i zawodów. Chór koncertuje w ośrodkach rehabilitacyjnych (Kiekrz., Zakładzie dla Niewidomych (Owińska), szkołach, Domach Kultury, salach muzeum czy Filharmonii. W latach 1970 – 1980 Chór dał łącznie 222 koncertów z czego 42 koncerty poza Poznaniem a 12 koncertów poza granicami Polski.

DZIAŁALNOŚĆ CHÓRU W LATACH 1981 - 2010

W 1979 roku, po pełnej oddania na rzecz umocnienia pozycji Chóru „Arion” w amatorskim ruchu chóralnym, na emeryturę odchodzi prezes J. Skibiński, funkcje prezesa zarządu na lata 1980 - 1982 przejmuje Ireneusz Bartkowiak.

Pomimo trudnej sytuacji w jakiej w tym czasie znalazł się nasz kraj, Chór koncertuje, są to koncerty okazjonalne takie jak: Katedralne Koncerty „Musica Sacra” w Katedrze Poznańskiej – był to pierwszy występ z tego cyklu (1982 r), Płock - jubileusz miejscowego chóru. „Arion” otrzymuje Złotą Odznakę dla rozwoju Województwa Płockiego, śpiew z okazji MPT, czy rocznicowe, organizowane przez Wielkopolski Oddział Polskiego Związku Chórów i Orkiestr.

W październiku 1982 r na swoim 70 jubileuszu istnienia daje wspaniały koncert galowy w Akademii Muzycznej.

Na zebraniu sprawozdawczo- wyborczym Chóru w dniu 6 lutego 1983 roku wybrany został nowy zarząd, funkcję prezesa powierzono Stanisławowi Mikołajczykowi. Prezes St. Mikołajczyk funkcję tą sprawuje do dnia dzisiejszego. Niezwykle sprawny organizator, aktywny i zaangażowany oraz zdecydowany w podejmowaniu nowatorskich przedsięwzięć. To z Jego inicjatywy powołane zostały Ogólnopolskie Spotkania Chórów Męskich. Pierwsze takie Spotkanie odbyło się w Poznaniu w 1988 r., następne to Bydgoszcz, Częstochowa, Lublin, Warszawa, Pabianice, Ostrów Wlkp., Tczew, Grudziądz, Żnin (w niektórych miastach kilkakrotnie). Spotkania te, to doskonała forma podnoszenia poziomu artystycznego chórów męskich, wzbogacania repertuaru oraz pogłębianie przyjaznej współpracy między zespołami. Dzięki osobistemu zaangażowaniu Prezes St. Mikołajczyk doprowadza do reprezentowania i przedstawiania wspaniałej polskiej pieśni klasycznej, operowej i sakralnej z Hrabstwem Nottingham w Anglii oraz Departamentem Bretanii w Rennes, a więc miastami z którymi współpracują władze m. Poznania. Wspólnie z członkami zarządu prezes St. Mikołajczyk inicjuje niezliczone wyjazdy do takich państw jak: Holandia, Niemcy, Rosja, Bułgaria, Włochy, Czechy, Słowacja, Austria, Łotwa, organizując jednocześnie rewizyty chórów poznanych za granicą w Poznaniu. Kontakty zagraniczne przyczyniły się do nawiązania bliskich znajomości z mieszkańcami tych państw, poznania ich kultury i zwyczajów. Praca społeczno-artystyczna w skali województwa wielkopolskiego, kraju oraz w skali międzynarodowej wyróżnia pracę Prezesa St. Mikołajczyka jako wyjątkową.

W nurt pracy artystycznej włączył się również z pełnym oddaniem przejmujący w 1985 roku obowiązki dyrygenta Chóru, Andrzej Niedziałkowski, po ustępującym, po prawie 15 letniej pracy artystycznej, Leszku Bajonie. Od 1991 r akompaniatorem i zarazem drugim dyrygentem Chóru został Karol Drynkowski. Andrzej Niedziałkowski, wychowanek „Poznańskich Słowików”, doświadczony dyrygent i pedagog z wielką starannością przygotowywał Chór do wykonania utworów wykonywanych przez Chór na niezliczonych festiwalach i konkursach.

W tym miejscu wymienić należy zajęcie przez Chór I miejsca w kategorii chórów dorosłych oraz tytuł Laureata, nagrody im. Henryka Karlińskiego i nagrody Ministra Kultury i Sztuki dla najlepszego chóru męskiego na Ogólnopolskim Turnieju Chórów Legnica Cantat (1989r.).

W związku z licznymi wyjazdami zagranicznymi Chór do swojego repertuaru włącza utwory wykonywane w języku rodzimym państw, do których podróżował w swym tournée artystycznym.

W pamięci wszystkich członków Chóru i ich rodzin pozostaje do dnia dzisiejszego przyjaźń jaka nawiązana została w latach 80 tych ubiegłego stulecia z Chórem „Future” z Sappemeer – Hoogezand (Holandia –prowincja Groningen), kierowanym przez Simona Noordhofa – późniejszego członka honorowego Chóru „Arion”. Niezliczona pomoc materialna wszystkich członków Chóru „Future” i ich rodzin w postaci paczek żywnościowych i odzieżowych oraz bezpośrednia pomoc w ratowaniu życia czteroletniemu dziecku (syn członka Chóru „Arion”) w połowie lat osiemdziesiątych, to niezwykle ważna dziedzina niesienia pomocy drugiemu człowiekowi, co obok wspaniałej wymiany

międzynarodowej na niwie śpiewaczej świadczy o bardzo dobrej działalności organizacyjnej Chóru.

W 1991 roku w salach CK „Zamek”, Zarząd Chóru łącznie z Zarządem Chóru „Future” organizuje imprezę mającą na celu pobicie rekordu Guinnessa w wielogodzinnym dyrygowaniu. Dyrygentem, który poddał się temu zadaniu został Sim Noordhof. Po 25 godzinnym maratonie w dyrygowaniu różnymi chórmi, zespołami muzycznymi nie tylko z Poznania, rekord został pobity i wpisany do Księgi Rekordów Guinnessa.

Chór Męski „Arion” jest jednym z nielicznych amatorskich chórów m. Poznania mającym w swoim repertuarze przebogaty zasób pieśni patriotycznych, ludowych, sakralnych, operowych i rozrywkowych. Chór poprzez swój repertuar jak najaktywniej uczestniczy w szerzeniu kultury muzycznej poprzez niezliczony udział w licznych uroczystościach patriotycznych obchodzonych w naszym mieście, Wielkopolsce czy kraju.

Jako czynny uczestnik cykli koncertowych organizowanych przez władze miejskie, wojewódzkie czy śpiewacze, bierze udział m. inn. w : „Poznańskich Spotkaniach Chóralnych”, „Biesiadach Chóralnych”, „Koncertach Wildeckich”, Katedralnych Koncertach „Musica Sacra”, „Gnieźnieńskich Spotkaniach Chóralnych - „Skąd Nasz Ród”, „Wielkopolskich Dniach Muzyki” w Dusznikach, „Żywym śpiewniku domowym”, „Chóry, organy i...”, Farnych koncertach kameralnych”, Misterium Męki Pańskiej, jak również udział w koncertach monograficznych poświęconych twórczości: Stanisława Moniuszki, Feliksa Nowowiejskiego, Waława Lachmana, Edmunda Maćkowiaka.

Obchodzone co pięć lat jubileusze dotyczące działalności Chóru (w okresie powojennym było ich trzynaście – obecnie Chór przygotowuje się do setnej rocznicy, która odbędzie się w październiku 2012 roku) dają możliwość prezentacji dorobku śpiewaczego Chóru dla licznie zgromadzonych na tych koncertach słuchaczy, sympatyków Chóru.

W szczególności na tych koncertach zaznacza się wspaniała współpraca Chóru z artystami – śpiewakami, Opery Poznańskiej im. St. Moniuszki.

Wymienić tu należy takich artystów jak: S. Wysocki, K. Turski, M. Wojciechowski, R. Czarnecki, M. Kouba, R. Wasilewski, St. Meus, T. Leśniczak, M. Bienaszewski, M. Szymński, R. Korbik, W. Wiza, A. Ogórkiewicz.

Od listopada 2009 roku na stanowisku dyrygenta Chóru Męskiego „Arion” zatrudniony został Maciej Grosz, absolwent Wydziału Dyrygentury Chóralnej Akademii Muzycznej w Poznaniu.

Prof. Stefan Stuligrosz napisał o Chórze „Arion”:

„ Serdecznym szacunkiem darzę ludzi, którzy swój czas poza sumienną pracą zawodową z pełnym poświęceniem oddają się wiernej służbie dla polskiej muzyki chóralnej. Nieustanna obecność „ARIONISTÓW” w opartej na bogatych tradycjach kulturze muzycznej naszego wspaniałego narodu, jest godna gorącego uznania.

W ich pięknym śpiewie natchnionym żarliwym entuzjazmem, w ich rzetelnej artystycznej pracy, w ich nadzwyczajnej trosce z jaką pielęgnują rodzimą twórczość chóralną, wyraźnie zarysowuje się patriotyczne, szlachetne i twórcze oblicze „ARIONU”, który swą chlubną działalnością trwale zapisał się na licznych kartach wielkiej historii naszego Regionu”.

Aneks 1

Prezisi

1912 – 1923	Karol Schroeter	1956	Józef Grossmann
1923 – 1935	Zygmunt Jaworski	1957 – 1962	Józef Skibiński
1936	Wiktor Czyż	1963 – 1965	Stanisław Szajek
1937	Zygmunt Jaworski	1966 – 1979	Józef Skibiński
1938 – 1939	Jan Semmler	1980 – 1982	Ireneusz Bartkowiak
1945 – 1952	Józef Grossmann	1983 i nadal	Stanisław Mikołajczyk
1953 – 1955	Ludwik Porzyński		

Dyrygenci

1912	Józef Fibak	1913 – 1914	Mieczysław Fibak
1921 – 1925	Kazimierz Pendowski	1926 – 1927	Witold Kaszkiet
1928	Zygmunt Latoszewski	1929	Stanisław Guzikowski
1929	Roman Lubierski	1930 – 1939	Aleksander Klichowski
1940 – 1944	Edward Starczewski	1945	Stefan Stuligrosz
1946 – 1971	Witalis Dorożala	1971 – 1985	Leszek Bajon
1985 – 2009	Andrzej Niedziałkowski	2009 – nadal	Maciej Grosz

Honorowi członkowie:

Schroeter Karol, Jaworski Zygmunt, Grossmann Józef, Skibiński Józef, Banaszak Władysław, Beychler Henryk, Czyż Wiktor, Dorożala Witalis, Iłski Władysław, Jankowski Tadeusz, Jaśkiewicz Bolesław, Juniczak Kazimierz, Kamiński Marcin, Kuntze Zygmunt, Kwaśnik Stanisław, Lachman Waław, Listing Stanisław, Perzyński Czesław, Sterczewski Edward, Szajek Stanisław, Forysiak Stanisław, Geltz Zdzisław, Juniczak Kazimierz. Noordhof Sim, Szczehowiak Waław, Wietrzyński Bernard, Łuczowski Galikan, Mikołajczyk Stanisław, Łoniewski Mieczysław, Nowak Adam, Szczehowiak Piotr, Janusz Tadeusz, Kaczor Ryszard, Bartkowiak Andrzej, Ogórkiewicz Andrzej, Szajek Władysław, Piotrkowski Bernard.

Aneks 2

Działalność artystyczna (wybrane, ważniejsze wydarzenia) 1912 - 2010

- 1912 - zebranie konstytuujące Koło Śpiewackie „Arion” (Poznań ul. Św. Marcin 68),
- 1921 - przystąpienie do Wielkopolskiego Związku Kół Śpiewaczych, udział we Wszepolskim Zjeździe Śpiewaczym w Warszawie,
- 1930 - udział w zawodach Wielkopolskiego Związku Kół Śpiewaczych: awans do I kategorii chórów, (mistrzowskie wykonanie utworu F. Nowowiejskiego „Święty Ogień”,
- 1932 - koncert z okazji dwudziestolecia Chóru wykonano wielką kantatę Bolesława Dembińskiego pieśń o ziemi naszej,
- 1939 - udział w zjeździe śpiewaczym zorganizowanym przez Pomorski Związek Kół Śpiewaczych w Bydgoszczy,
- 1939–1945 zespół dwudziestu ośmiu członków Chóru działa pod zakonspirowaną nazwą „Ósemka”,
- 1945 - w Wojewódzkim Wydziale Kultury złożono deklarację o podjęciu pracy,
- 1946 - w kwietniu kierownictwo artystyczne Chóru objął Witalis Dorożala,

- podjęciu pracy,
koncert poświęcony twórczości zmarłego 18 stycznia F. Nowowiejskiego,
- 1952 - Związek Zawodowy Pracowników Budowlanych mecenatem Chóru,
1955 - uczestnictwo Chóru w uroczystościach odsłonięcia pomnika na Polach Grunwaldu oraz koncert w Barczewie przed domkiem – muzeum w którym urodził się F. Nowowiejski,
- 1961 - udział Chóru w uroczystościach 550 rocznicy bitwy pod Grunwaldem, koncert Chóru w Międzynarodowym Konkursie Chórów im. Beli Bartoka w Debreczynie (Węgry),
- 1962 - koncert Chóru w 15 rocznicę śmierci F. Nowowiejskiego,
1970 – udział Chóru w Festiwalu Pieśni Chóralnej w Międzyzdrojach, zdobycie najwyższej nagrody, statuetki „Trygława”,
- 1972 – koncerty w Kombachy, Trnawie, Trzyncu (Czechosłowacja),
1980 – koncert Chóru w Płocku z okazji setnej rocznicy urodzin W. Lachmana, koncerty w Esterwerd i Dreźnie,
- 1983 – przyjęcie chóru „Future” z Holandii, uroczyste koncerty w Antoninku oraz Pałacu Kultury, tournée artystyczne w Niemczech i Holandii (Recklinghausen, Hoogezand-Sappemeer, Siddeburen),
- 1985 – funkcje dyrygenta Chóru przejął A. Niedziałkowski, tournée artystyczne w Holandii, nagranie płyty stereofonicznej (kolędy), śmierć byłego dyrygenta Witalisa Dorożały (23.10.1985),
- 1986 – przyjęcie chóru „Fiołek” z Recklinghausen oraz chóru „Future” z Holandii,
1987 - tournée artystyczne w Niemczech i Holandii,
1988 - I Ogólnopolskie Spotkanie Chórów Męskich (Poznań 24-25.09), Zdobycie I miejsca na XII Festiwalu Pieśni Chóralnej w Katowicach,
1989 – udział Chóru w XX jubileuszowym Ogólnopolskim Turnieju Chórów „Legnica Cantat” w Legnicy, zdobycie I miejsca w kategorii „chórów dorosłych” oraz tytuł Laureata, nagroda im. Henryka Karlińskiego i nagroda Ministra Kultury i Sztuki dla najlepszego chóru męskiego, koncert muzyki cerkiewnej w ramach „Musica Sacra” w katedrze Poznańskiej,
- 1990 – tournée artystyczne do Rygi (Łotwa), Ruse (Bułgaria),
1991 – pobicie przez Sima Northofa rekordu światowego w długości dyrygowania – organizator Chór „Arion”, tournée artystyczne do Anglii (koncert w Royal Concert Hall w Nottingham) i Holandii, udział Chóru w IV Ogólnopolskich Spotkaniach Chóralnych (Lublin),
- 1992 – koncert Chóru na V Ogólnopolskich Spotkaniach Chórów Męskich (Warszawa), koncert Chóru pod Rondem Kaponiera w czasie uroczystości wigilijnej dla samotnych i opuszczonych,
- 1993 - tournée artystyczne do Słowacji, Czech i Austrii, Francji, przyjęcie chóru Męskiego Bradlan z Trnawy (Słowacja), zdobycie I miejsca na II Ogólnopolskim Festiwalu „Pieśń Chóralna Oręza Polskiego w Pabianicach, koncert Chóru na VI Ogólnopolskich Spotkaniach Chórów Męskich Pabianice,
- 1994 – koncert z okazji otwarcia Centrum Szkolenia Kadr Mleczarskich we Wrześni z udziałem Księcia Kentu (Anglia),
- 1995 – przyjęcie chóru „Bel Canto” z Dubnej (Rosja), chóru „Dzieci Bretanii z Rennes, tournée artystyczne do Assen (Holandia) i Flensburga i Gliksburga (Niemcy), udział Chóru w III Ogólnopolskim Festiwalu „Pieśń Chóralna Oręza Polskiego” w Pabianicach, zdobycie „Grand Prix”, tournée artystyczne do Rennes (Francja), koncert z okazji otwarcia wystawy „Wielkopolska w Rennes”,
- 1996 – udział w VII Ogólnopolskich Spotkaniach Chórów Męskich (Bydgoszcz),

- nagranie polskich kolęd patriotycznych w kościele na Wzgórzu św. Wojciecha,
- 1997 – tournée artystyczne do Austrii, Włoch i San Marino, koncert galowy w Auli UAM z okazji 85 lecia Chóru,
- 1998 - koncert na Zgromadzeniu Patriotycznym w 80 rocznicę Polskiego Sejmu Dzielnicowego,
- 1999 - koncert w ramach IV Zamkowych Spotkań Chóralnych w Głogowie, udział w III Ogólnopolskim Festiwalu Pieśni Religijnej „Cantate Deo” w Rzeszowie, koncert w ramach X Ogólnopolskich Spotkań Chórów Męskich (Bydgoszcz),
- 2000 - udział Chóru w Misterium Męki Pańskiej na poznańskiej Cytadeli, przyjęcie chóru z Bretanii, koncert w ramach V Zamkowych Spotkań Chóralnych w Głogowie, udział w koncercie jubileuszowym chóru Stefana Stuligrosza, koncert w ramach XI Ogólnopolskich Spotkań Chórów Męskich (Grudziądz),
- 2001 - przyjęcie Chóru Męskiego z Schalkau (Niemcy), koncert w ramach XII Ogólnopolskich Spotkań Chórów Męskich (Poznań),
- 2002 – koncert w ramach XIII Ogólnopolskich Spotkań Chórów Męskich (Warszawa) koncert galowy w Auli UAM z okazji 90 lecia Chóru,
- 2003 - udział w koncercie na Starym Rynku z okazji 750 - lecia Lokacji m. Poznania tournée artystyczne do Schalkau (Turyngia – Niemcy, udział Chóru w XIII Ogólnopolskich Spotkaniach Chórów Męskich Bydgoszczy,
- 2004 - przyjęcie Chóru Męskiego Bestwood z Anglii, udział Chóru w Festiwalu Cantate Deo w Rzeszowie,
- 2005 - koncert Chóru na VIII Spotkaniach Chóralnych Wyrzysku, tournée artystyczne chóru w Nottingham w Anglii, koncerty chóru w Manswield, Lincoln, Nottingham, koncert chóru na X Spotkaniach chóralnych Głogowie,
- 2006 - koncert chóru na Wzgórzu Przemysława z okazji Święta XV Pułku Ułanów, śpiew w Akademii Muzycznej – obrona pracy dyplomowej (klasa dyrygentura) Marzenny Drynkowskiej, udział chóru w uroczystościach 50 rocznicy Poznańskiego Czerwca 1956, koncert z okazji XIV Ogólnopolskich Spotkań Chórów Męskich w Warszawie, udział chóru w VI Festiwalu Pieśni Adwentowych i Bożonarodzeniowych w Pradze (Czechy),
- 2007 - śpiew na uroczystej mszy św. polowej na pl. Mickiewicza przed historycznym ołtarzem polowym 15-go Pułku Ułanów Kampanii Włoskiej, koncert Galowy w auli UAM z okazji 95 - lecia istnienia Chóru, wyjazd Chóru na tournée artystyczne do Niemiec
- 2008 - udział Chóru w XV Spotkaniach Chórów Męskich w Tczewie koncert z okazji otwarcia wystawy w Muzeum Narodowym w 90 rocznicę wybuchu Powstania Wielkopolskiego,
- 2009 - koncert pieśni Powstańców Wielkopolskich wraz z Capellą Zamku Rydzynskiego z okazji obchodów "Roku Powstania Wielkopolskiego" w Zbąszyniu, koncert chóru z okazji 80-lecia Powszechnej Wystawy Krajowej (słynnej PeWuKi - dziś Międzynarodowe Targi Poznańskie, udział Chóru w XVI Spotkaniach Chórów Męskich w Żninie

Aneks 3

Ważniejsze nagrody i wyróżnienia

Najwyższe odznaczenia od Polskiego Związku Chórów i Orkiestr

Złoty Krzyż Zasługi

Złota Odznaka Honorowa "Za zasługi dla Województwa Płockiego"

Złota Odznaka Towarzystwa Polsko - Węgierskiego

Medal "Za zasługi dla rozwoju życia muzycznego na Ziemi Płockiej"

Medal Instytutu Kultury Ambasady Republiki Węgierskiej w Warszawie
Medal Wielkopolskiego Towarzystwa Kulturalnego
Medal Wielkopolskiego Zrzeszenia Handlu i Usług
Medal Urzędu Wojewódzkiego w Poznaniu
Medal od Towarzystwa Śpiewaczego "Bilbao" - Hiszpania
Medal z okazji 650-lecia Bydgoszczy
Medal od Polskiego Związku Chórów i Orkiestr za zasługi dla społecznego ruchu muzycznego
Nagroda artystyczna województwa wielkopolskiego
Medale od zespołów śpiewaczych:
Chóru "Polonia-Harmonia" z Piekar Śląskich, Chóru "Echo" z Gdyni, Chóru "Echo" z Lublina, Chóru "Echo" z Ostrowa Wlkp., Stowarzyszenia Śpiewaczego "Hasło" z Bydgoszczy, Medale miasta Recklinghausen
W dowód uznania nadano Chórowi Członkostwo Honorowe:
Płockiego Towarzystwa Muzycznego, Towarzystwa Przyjaźni Polsko – Węgierskiej, Towarzystwa Śpiewaczego "Echo" z Gdyni, Towarzystwa Śpiewaczego "Echo" z Lublina

Udział w festiwalach i konkursach

Statuetka „Tryglawa” – najwyższe wyróżnienie na Międzynarodowym Festiwalu Pieśni Chóralnej w Międzyzdrojach (1970r.)
I miejsce i statuetka „Złocistego Żagla” na Festiwalu "Pieśni o morzu" w Wejherowie (1983r.)
Laureat Ogólnopolskiego Festiwalu Pieśni Chóralnej w Katowicach i zdobycie nagrody głównej w kategorii chórów jednorodnych (1988r.)
Złota „Maska Orfeusza” na Wielkopolskich Dniach Muzyki w Dusznikach Wlkp. (1988r.)
I miejsce w kategorii chórów dorosłych oraz tytuł Laureata, nagroda im. Henryka Karlińskiego i nagroda Ministra Kultury i Sztuki dla najlepszego chóru męskiego na Ogólnopolskim Turnieju Chórów Legnica Cantat (1989r.)
Złota „Maska Orfeusza” na Wielkopolskich Dniach Muzyki w Dusznikach Wlkp. (1988r.)
Trzykrotne Grand Prix Festiwalu Pieśni Oręza Polskiego w Pabianicach i zdobycie Pucharu Przechodniego na własność (1993r., 1995r., 1997r.)
Nagroda Marszałka woj. podkarpackiego na Festiwalu Pieśni Religijnej „Cantate Deo” w Rzeszowie w 2000r. oraz II miejsce w kategorii chórów męskich w 2005r.
II miejsce na konkursie „Wyrzyskie Spotkania Chóralne” (2005r.)
II miejsce w kategorii chórów dużych na Festiwalu Pieśni Adwentowych i Bożonarodzeniowych w Pradze (2006 r.)

Wydane płyty i kasety: płyta stereo z programem kolęd (nagranie w Holandii), kasetka „Musica Sacra”, kasetka „Kolędy patriotyczne”, kasetka „Kolędy Polskie”, kasetka „Pieśni Powstania Wielkopolskiego” – nagranie z Kapelą Zamku Rydzynskiego, kasetka CD z programem Koncertu Jubileuszowego 85-lecia Chóru Męskiego „ARION”, kasetka CD z programem Koncertu Jubileuszowego 90-lecia Chóru Męskiego „ARION”, kasetka CD z programem muzyki sakralnej, pieśni patriotycznych i muzyki operowej w wykonaniu Chóru Męskiego „ARION”.

Bibliografia

Źródła aktowe: kronika Chóru, protokółarze Chóru,
Źródła drukowane: jednodniówki jubileuszowe, afisze i programy koncertowe,
Inne źródła: St. Szajek „Geneza i przebieg działalności Chóru Męskiego” Arion”(1986 r.)

